ב א מיי׳ פי״ח מהלכות

שבת הלכה טו: יג ב ג מיי פייח מהלכות תפילין הלכה ח סמג עשין כב טור שו"ע חו"ח

סימן לב סעיף ז:

יד ד מיי שם הנכה ט סמג עשין כח טוש״ע יו״ד סימן רעא סעיף ג: מו ה מיי פ״ה מהלכות תפילין הלכה א סמג

שם טוש"ע יו"ד סי לכ: שו ז מיי פ"א שם הלכה ט סמג עשין כג טור שו"ע יו"ד סימן רפח סעיף

שם הלכה ע סמג

נט:

קלף כדי לכתוב עליו פרשה קמנה: ורמינהו

קלף ודוכסוסטום כדי לכתוב עליו מזוזה מאי

מוווה מוווה שבתפילין וקרי להו לתפילין

מזוזה אין והתניא ירצועות תפילין עם התפילין

מטמאות את הידים בפני עצמן אין מטמאות

את הידים רבי שמעון בן יהודה אומר משום

ר"שי הנוגע ברצועה מחור עד שיגע בקציצה

במזוזה עצמה והא מדקתני סיפא קלף כדי

לכתוב עליו פרשה קמנה שבתפילין שהיא שמע ישראל מכלל דרישא במזוזה עצמה

עסקינן יחכי קתני קלף ודוַכסוסטום שיעורן

בכמה "דוכסוסטום כדי לכתוב עליו מזוזה

קלף כדי לכתוב עליו פרשה קמנה שבתפילין

שהיא שמע ישראל: אמר רב דוכסוסטוס

הרי היא כקלף מה קלף כותבין עליו תפילין

אף דוכסוסטום כותבין עליו תפילין תגן קלף

כדי לכתוב (6) פרשה לטנה שבתפילין שהיא

שמע ישראל (קלף אין דוכמומטום לא)

למצוה ת"שי? יהלכה למשה מסיגי תפיליז על

הקלף ומזוזה על דוכמוסטום קלף במקום

בשר דוכםוםםום במקום שיער למצו' והתניא

שינה פסול אמזוזה והתניא שינה בזה ובזה

פסול אידי ואידי אמזוזה והא דכתבינהו אקלף

במקום שיער אי נמי אדוכסוסטום במקום

בשר ואיבעית אימא שינה בזה ובזה תנאי

היא דתניא ישינה בזה ובזה פסול רבי אחא

מכשיר משום רבי אחי בר חנינא ואמרי לה

משום רבי יעקב בר' חנינא רב פפא אמר רב

דאמר כתנא דבי מנשה דתנא דבי מנשה

כתבה על הנייר ועל המטלית פסולה על הקלף ועל הגויל ועל דוכסוסטוס כשרה

כתבה מאי אילימא מזוזה מזוזה אקלף מי

כתבינן אלא לאו תפילין וליטעמיך תפילין

אגויל מי כתבינן [אלא] כי תניא ההיא יבם"ת

לימא מסייע ליה הכיוצא בו התפילין שבלו

קמא דשני אמוחה וה"ה דה"מ למימר אידי ואידי אתפילין: ורבי אחאי מבשיר. וא"מ ואי סבר רב כרבי אחאי מילימא נמי קלף הרי

רבי זכאי משמו אומר מהור עד

ה) מוספתה דידים פרק ב, ב) [שס], ג) ס"א אלא, ד) מנחות לב, ד) [ע" תוק מנחות לא: ד"ה רשב"א], ו) [בב"ב יד. ד"ה בגויל כתבו

דבלשון מדי קורין וכו׳ן,

ו) וסומה יו:ן,

הגהות הב"ח

(A) גב' תנן קלף כדי לכמוב עליו פרשה וכוי שמע ישראל (קלף אין דוכסוסטוס לא) מא"מ ונ"ב

וו היא גירסת רש"י ובק"א

ליתא וכדמוכח בתוספות: (ב) תום' ד"ה הלף כו' לכתוב

עליהן ס"ת דבעיא ספר עליהן ס"ת דבעיא ספר כל"ל ומיבת ותפילין ומוחה נמחק: (ג) בא"ד בהקומן

. רבה דהאמר הרע הבא בב'

:שיטין יתפור

קלת ודובסוסמום בו'. גויל הוא עור שלס" אלא שהשירו השיער^ב והיינו דאמר בריש בבא בתרא (דף ג.) גויל אבני דלא משפיין אלמא גשאינו מתוקן קרי גויל וכשחולקין אותו לשנים אותו שכלפי שיער קרוי קלף וכלפי בשר הוא דוכסוסטוס הואומר ר״ת דבלשון ויון

> כלומר מקום בשר וקלפים שלנו יש להן דין קלף וכותבין עליהן ס"ת תפילין ומזוזות ללד בשרי ודלא כאומר שקלפים שלנו הם דוכסוסטום לפי שמגררין האומנין המתקנים אותן קליפתן העליונה ונשאר הדוכסוסטוס דח"כ היאך כותבין עליהם תפילין דמסקינן הכא דתפילין דוקא על הקלף הי"מ דקלף ודוכסוסטום אינם מעופלים וקשה דא"כ פסול לכתוב עליהן ס"ת כ ותפילין ומזוזות דבעינן ספר ולהכי פסיל במסכת מגילה (דף יט: ושם) לכתוב מגילה על הדפתרא משום דנקראת ספר ולקמן משמע דכשרין וא"ת קלפים שלנו דלא עפיצן היכי מיתכשרי ואומר ר"ת דתיקון שלנו חשיב כעיפוץ יוכן משמע בהקומץ רבה (מנחות לא:) דקאמר קרע הבא בב׳ (מ) יתפור בג׳ אל יתפור ותניא אידך בשלש יתפור בד׳ אל יתפור ולא פליגי הא דעפיצן הא דלא עפיצן אלמא ס״ת כשר בלא עפין"א והיינו בתיקון טוב בנבי כשלנו ובפ"ק דגיטין (דף יא.) שטר והא בעינן דבר שאינו יכול להזדייף ומשני דעפילן משמע דחי לא עפיצן יכול להזדייף ופסול ואכן סהדי דשלנו אינו יכול להזדייף יג אלמא חשוב כעפין: והא מדקתני סיפא בר'. הוה מלי למיפרך ברייתא גופא רישה לסיפה ומשמע דהמתני' מהדר לפרוכי ואומר ר"י דכן מלינו בהמפקיד (ב"מ דף לז.) גבי ורמי גזל אגזל כו' דברי רבי טרפון ממאי דמתני׳ ר׳ טרפון היא מדקתני עלה דההיא כו' והוה מלי למיפרך הנהו תחם מחדי ופריך אמתניתין החמפקיד: תגן קלף כדי לכתוב עליו בו'. אין לפרש דהכי פריך מדנקט קלף מכלל דדוכסוסטוס לא דא"כ לעיל דמשני מאי מוחה מוחה שבתפילין אכתי תקשה ליה מתניתין דקתני קלף ומשמע ולא דוכסוסטוס וברייתה נותנת שיעור לדוכסוסטום כקלף אלא הכא סמך אברייתא דלעיל: אידי ואידי אמזוזה הא דבתבה בו'. וא"ת אמאי לא קאמר אידי ואידי אתפילין קלף במקום שיער ודוכסוסטוס במקום נשר וים לומריד דניחא ליה לקיומי לשינויא

קורין לבשר סוסטום ודוך פי׳ מקום כמו דוך פלן לכך קרי ליהי דוכסוסטוס

מוסף תוספות

א. שלא נחלק לשנים. ריטנ״6, וכלפי הבשר לא ליעניין, וכלפי זובטו לא נתקן כלל. מוס' הרח"ט. ב. וכותבין בו במקום שער. מוס' הרח"ט. ג. דבר. מוס' הרח"ט. T. וכותבין בו במקום בשר ששם הוא מתוקן היטב יותר. מרלכי מתוקן היטב יותר. מרלכי סימן שע"ב. ה. וכותבין עליו במקום שער. מוס' שליו במקום שער מוס' הבשר. מוס הלח"ם, ז. ושם הבשר. מוס הלח"ם, ז. ושם הוא נאה וטוב יותר. מוס׳ הוא נאה דטוב יחנו. מוס הלח"ש. ח. כי אין מסירין הקליפה רק לתקנו והאי חתך העליון קרוי קלף ודינו לכתוב עליו במקום בשר. מרדכי סימן שע"ב. ועי' שס נכגדי ישע). 10. שהסיד שאנו נותנין בקלפים שלנו מהני בקלפים מינה מגילה יע. שלא אמרו חכמים עפיץ דוקא אלא יש עבודין אחרים שהן מכשירים כעפצים הללו. למנ"ן, י ב כעפצים י ב כעפצים הללו. למנ"ן. י. כלומר דבלא עפיצן קרע הבא בתוך שלש לא יתפור. מי סל"ן, יא. דאי לא מאי לא יתפור. מי' יט. יג. על הלבן. מוס' מגילה יט. יג. על הלבן. מוס' מגילה יט. יד. כיון ע, געל היבן, עוסף מגילה יט, יT. כיון דמעיקרא פרכינן מהא דקתני שינה פסול ואוקי . השתא נמי אמזוזה השתא נמי אמזוזה מוקמינן להו כל היכא דאפשר. ריטנ״ח. 10. מאי איריא דנקט דוכסוסטוס הרי הוא כקלף. מוס׳ סרח״ם. כקלף. מוס' הלח"ש. 10. דמכשיר. מוס' הלח"ש. 11. ולא אמזוזה. מוס' הלח"ש. [וע"ע ריטב"ח דמל"כ רב דממר כמאן דהא מודה רב דאם שינה במוחה פסול]. יח. והיאך עושין וכו׳ וכי תימא יגוז ויחבר הא אמרי׳ התם בפ׳ וכו וכי וניטא יגור היהבו הא אמרי׳ התם בפ׳ הקומץ רבה (מנחות לג.) שאם כתבה בשני דפין פסולה וכתב הרמב״ם ז״ל (פ"ה מהל' תפילין ה"א) אע"פ שחברן, י"ל. חי" הר"ן, י"ט. [ד]מזוזה שכתב פרשה ראשונה אחר שניה כשרה. פסקי תוספות אות כשרה. פסקי מוספות חות ש"ג. [עי' רש"ש ויפה עיניס, ועי' ט"ז ונקוה"כ ביו"ד סי' ר"ל, וחמ"ס ביו"ד סי' רפ"ב]. כ כששמע ברייתא זו. מוס' הלח"ש. כא שאף מוק' הלח"ש. עא. שאף דברי ר' אחאי יכולים לפרש דאמזוזה קאי השתא הויא מילתא דר"מ סייעתא להדיא. מוק' הלח"ש.

רבינו חננאל

קלף כדי לכתוב עליו פרשה . . קטנה שבתפילין שהיא יים או הביים החדר. שמע ישראל, ורמינהי קלף ודוכסוסטוס כדי לכתוב עליו מזוזה, דאלמא (בענין זו) בעינן שיעור ב' פרשיות. [נ"א: והא מזוזה שתי פרשיות היא] ופרקינז מאי פו שיחו היאן ופוקיבן מא מזוזה דקאמר [נ"א: דקתני] הכא, מזוזה שבתפילין, דקארי לה לתפילין מזוזה.

. כלומר, בית אחד שבתפילין, שהיא כל בית פרשה אחת. ואקשינן נמי ומי קרית לתפילה מזוזה. ושנינן אין, דתניא רצועות תפיי עם התפילין מטמאות את הירים]. וסיעתא, ר' זכאי אומר משמו אף עם הקציצה טהור עד שיגיע למזווה עצמה. [פירי קציצה זוכות ותכיל] עם התפילין מטמאות את הירים]. וסיעתא, ר' זכאי אומר משמו אף עם הקציצה טהור עד שיגיע למזווה עצמה. [פירי קציצה הטבלא מזווה הבית עצמה]. ומקשינן הא מדקתני סיפא קלך כדי לכתוב עליו פרשה קטנה שבתפילין, ור"א: אלמא רישא במזווה] ומתרצינן לה. אמר רב דוכסוסטוס הרי הוא כקלף, מה קלף כותבין עליו תפילין אף דוכסוסטוס כותבין עליו תפילין. מנהגא, מייתי מגילתא דמעבדא בתמרי וקמחא דשערי, ומתח ליה עד דיביש וקליף ליה עד דהוי תרין פיסקי [אנפי]. ונוהר שלא ינקב. וקאי קלף לחודה, ומעבד ליה לקלף דהוא אפא דמגילתא מכלפי בשר תוב בעפצא לשמה, וכותב פרשיות על מקום בשר6). וההוא גיסא אחרינא דאקליף מיניה הוא הנקרא דוכסוסטוס, כורך בו את הפרשיות בקבאעא דהוא שילחא דתפילין. מנהגא הכין הוא. וקאמר רב כי היכי דכותבין תפילין על הקלף דהוא אפא דמגילתא הכין נמי כותבין תפילין על דוכסוסטוס, דאיקליף מקלף יה רוואה אקצמו בבי חדל וכחובן הפריך כי הקקר ההאמשה המנהלה למה להם למהך לבי להובן המנסטנט, האקר הקרוק [מן הקלף] אם כתב על זה כשר, ואם כתב על זה כשר מותרבינן ליה הלכה למשה מסיני תפילין על קלף, מזוח על דרנסוטטוס קלף במקום בשר, דוכסוטטוס במקום שיער. ומפרק רב שאם כתב על דוכסוטטוס יצא, מיהא על הקלף מצוח. ומותבינן שינה בזה ובזה פסל. ופרקינן בשבת לענין מזוח, ובמנחות [משנינן] לענין תפילין. ואפא דמגילתא דהוא ניסא דמיקרי קלף הוא במקום שיער

דוכסוסטוס. קלף שניטלה קליפתו העליונה: מזווה. שמע והיה אם שמוע: שבתפילין. דהתם ד' אגרות לד' פרשיות ושיער בחד מינייהו דהיינו שמע קטנה שבהם: מטמאות את הידים. לענין תרומה כדאמרן בי"ח דבר בפ"ק (דף יד.): קצילה. הוא הדפוס של עור שחתוך לד' בתים כמין בית יד של

עור והאיגרות בתוכן: במווה. הן האיגרות שהן בתוך הבתים: והא מדקסני סיפח. דההיח דלעיל קלף כדי לכתוב כו' מכלל דרישה כו' וקשיה רישה הסיפה: שיעורן. של כל אחד בכמה: כדי לכחוב עליו מוווה. אדוכסוסטוס קאי דלא חזי לתפילין וסיפא פריש קלף כדי לכתוב פרשה קטנה שבתפילין: קלף אין דוכסוסטום לה. הוי בשיעורה זוטה כי האי אלא בכדי לכתוב ב' פרשיות דמווזה ואי דוכסוסטום חזי לתפיליו הוה ליה לשעוריה כשיעור זוטא דתפילין: למצוה. מצוה מן המובחר קלף בעינן וסתמא דכל איניש מלוה מעלייתא עביד הלכך לא מלנע דוכסוסטוס לתפילין וה"ל אין מצניעין כמוהו: למווזה. אם כתבה על הקלף: הא דכתב אקלף אפי׳ במקום שיער. וכ"ש במקום בשר דהילכתה מזוזה במקום שיער והא דכתבה אדוכסוסטום במקום בשר: רבי אחי מכשיר. ורב מוקי לדר׳ אחי אתפילין דכתבן על דוכסוסטוס ואמר כוותיה: נייר. של עשבים: גויל. מעובד בעפלים: מסייע ליה. לרב: כיולא בו. רישא דברייתא תפילין של יד עושין אותן של ראש ואותן של ראש אין עושין אותן של יד לפי שאין מורידין כו׳: ס"ת שבלה. חין מחתכין ממנה יריעה שפרשיות והיה אם שמוע בתוכה บทธ

דלפיבי. הנך

כוא

תנא

לאו דכתיבי

אקלף

: '15

לקובען במזווה:

דוכסוסטום הרי

תפילין

דחתים

וספר תורה שבלה אין עושין מהן מזוזה לפי שאין מורידין מקדושה חמורה

לקרושה קלה מעמא דאין מורידין הא מורידין עושין דכתיבא אמאי לאו דכתיבא אדוכסוסטוס לא דכתיבא על הקלף ומזוזה אקלף מי כתביגן אין והתניא כתבה

על הקלף על הנייר ועל המטלית פסולה 🌣 אמר רבי שמעון בן אלעזר רבי מאיר

היה כותבה על הקלף מפני שמשתמרת השתא דאתית להכי לרב נמי לא

תימא דוכסוסטום הרי הוא כקלף יאלא אימא קלף הרי הוא כדוכסוסטום מה

רוכסוסטום כותבין עליו מזוזה אף קלף כותבין עליו מזוזה: דיו כדי לכתוב:

אמאי:

להכי.

אדוכסוסטום. שהוא כשר למוחה

הלכך הא מורידין עושין: השתא

כשרה: לא תימא. במילמיה דרב

למווה

מוסף רש"י

קלף במקום בשר. קלף כותבין עליו במקום בשר מנוחות לב.). תפילין שבלו. תפילין קדושתן חמורה ממווה, שיש בה ארבע פרשיות (מנחות לב.).

רבינו חננאל (המשך) בודאי, ומן גואי דיליה כתבינן. וזה [נ״א: והא] כובינן. ווווי [נ א: וואן דאמרינן במזוזה כותבין על דוכסוסטוס במקום שיער, לאו במקום שיער ממש, דאי ס"ד אפא דמגילתא היא, מרישא בהדיא הל"מ תפיליז על הקלף. והרי יצא מקום [נ"א: במקום] השיער גופו בכלל קלף. אלא ש"מ מאי מקום שיער הוא מקום שנקלה הקלף משם, שנמצא כנגד מקום שיער. נמצא קלף עומד לבדו ומקום שיער העיקר בו, אין כותב שם כלום לתפילין, אלא מן אפיה אחרנייתא. ודוכסוסטוס עומד לבדו, והמקום שהיה דבוק על יונוקום כ..... רשר הכהמה בו, ואין כותב אלא מן הפנים האחרות. והא שמעתא דרב דקאמר והא שמעתא דרב דקאמר דוכסוסטוס הרי הוא כקלף, וקא מפרשא לאכשורי תפילין על הדוכסוסטוס, דקא מותבינן ליה לרב שינה בזה ובזה פסול, יקא מיפרקא חד פירוקא . אידי ואידי במזוזה. ועוד מיפרקא שינה בזה ובזה פסול תנאי היא, וקא קאי רב כיחידאה. ורב פפא קא מוקי ליה לרב כתנא דבי . מנשה. דתניא כתבה על הנייר ועל המטלית [פסולה] ועל הקלף ועל הגויל ועל דוכסוסטוס כשרה. וליכא לאוקמה במזוזה שאין מזוזה נכתבת על הקלף, והילכך בתפילין היא. ואי משום דאית בה גויל ותפילין לא מיכתבן על גויל, כי קתני גויל לענין . ס״ת. ואתינן נמי לסיועיה . לרב דאמר כותבין תפילין על דוכסוסטוס, מדתניא תפילין שבלו אין עושין מהן מזוזה לפי שאין םיין מורידין מקדושה חמורה מורידין לקדושה קלה. יקא יהיב טעמא לפי שא יקא יהיב טעמא לפי שא

הכי היו עושין מן התפילין,

ואמרינן דכיון דמזוזה אין נכתבת על הקלף, שמעינן

דהני תפילין אדוכסוסטוס

. דלא הויא הא סיעתא לרב,

דהא ר' מאיר היה כותב

מזוזה על הקלף, ותפילין שבלו (ו)על הקלף היו, אי

הוא כדוכסוסטוס וי״ל רב מפרש דרבי אחאיטו לא מפרשה אלא אתפילין ו: אלא לאו אתפילין. והא דקתני כתבה לשון נקבה היינו מוחה שבתפילין: תפילין אגויל מי בתביגן. וא"ת הא דתנן בפ"ק דמגילה (ד' ח:) אין בין ספרים לתפילין ומוחות אלא שהספרים נכתבים בכל לשון ותפילין ומזוזות אין נכתבות אלא בלשון אשורית אמאי לא קתני נמי שתפילין ומזוזות אין נכתבין על הגויל ואומר ר"י דלא קחני לה משום דלא מיפסלי בגויל מחד טעמא אלא משום שזה דינו בקלף וזה בדוכסוסטוס אבל הא דנכתבים אשורית הוי מחד טעמא כדדרשינן התם בגמרא והיו בהווייתן יהו ועוד דאפי׳ עלמן אינן שוה על הקלף וזה על הדוכסוסטוס ומיהו קשה דהוה מלי למיתני שהספרים נכתבים על הנייר שאינו מחוק דדוקא על נייר מחוק פסול ס"ת במסכת סופרים אבל חפילין אין נכחבים אלא על העור כדמוכח בריש פרק שמונה שרלים (לקמן קח.) ול"ע בירושלמי בפ"ק דמגילה ואם תאמר נייר שאינו מחוק נמי ליפסיל בספר תורה כדפסלינן מגילה דסוטה" משום דכחיב בספר ונראה דנייר נמי דקתני במגילה [דסוטה] היינו במחוק ואף על גב דלא פריש כדאשכחן הכא גבי ספר חורה דקחני נייר סתם ומיירי במחוק כדאמרינן במסכת סופרים: הא מורידין עושין. אע״ג דפרשת והיה אם שמוע רחוק מפרשת שמעי עושין דקאמר היינו שאם פרשת שמע כתובה בסוף העמוד יכתוב אחריה והיה אם שמוע בגליון או אם היה פרשת והיה אם שמוע בראש העמוד יכתוב למעלה בגליון פרשת שמע"ש: השתא דאתית להבי בו'. אומר ר"י דמילתיה דרב סתמא נשנית בבית המדרש דקלף ודוכסוסטוס שוים והיה סבור בתחילה דלענין תפילין קאמר ולא מלי קאי עד דמסיק השתא בדלענין מווזה קאמרב™ והא דמניא לעיל שינה בזה ובזה פסול אידי ואידי אתפילין וסוגיא דהקומן אולא כפי מסקנא דשמעמין:

מעבדן מזוזה. השתא דאייתית להכי ההוא דאוקמה רב פפא נמי לרב כתנא דבי מנשה (ואוקימתא) [ואוקמא] בתפילין, משום מעבדן מוזרה. השתא דאייתרת להכי ההוא דאופקתה רב פאל נכי לרב כתנגד דבי מנשה (ואמן כתהא) (ואמקטא) בתפידין, משום דמזורה אין נכתבת על הקלף, והרי היא נכתבת על הקלף, לרב נמי עיקר שמעתיה, תרצה הרבין, דוכסוטטו חקלף לנענין מזורה שוין נכתבת על זה ועל זה, אבל תפילין אין נכתבים על דוכסוטטוס. וכן הלכה וכן מנהג. דיו כדי לכתוב ב' אותיות שאמרו ב' אותיות (בקלף) [בדיון, ב' אותיות בקולמוס, ב' אותיות בקלמרין. ואיכא למידע דאי איכא בקולמוס בכדי ב' אותיות מכל מנהג אבל אי איתיה לדיו בכל ב' בין בי דיותא ובין לקמרין צריך למיהוה יתר מב' אותיות דיכול למיכתב מינייהו ב' אותיות, משום שא"א שיצא כולו בקולמוס שהדיו (נשאר) בדיו שהוא כלי או בקולמוס או בקלמרין. מ"ט צריך שיעור ב' אותיות, משום שא"א שיצא כולו בקולמוס שהדיו (נשאר) בדיו שהוא כלי או בקולמוס או בקלמרין. מ"ט צריך שיעור " יה אחזיה, משום שא"א שיצא כורו בקולמוס שהדיו (נשאר) בדיו שהוא כלי או בקולמוס או בקלמרין. מ"ס צריך שיעור בדיו שכותבין בה, ולחייב על הדיו שהוא בית הדיו, או על הקולמוס, או על הקלמרין. תשובה כיון שלהוצאת דיו לכתוב בר הוא מתכוין, עליו הוא חיב, ואינו חייב על הכלי שהוא בו מפני שהכלי טפילה לו, דתנן המוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי, פטור אף על הכלי וחייב על הכלי שהוא בו מפני שהכלי טפילה לו, דתנן המוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי, פטור אף על הכלי שהכלי טפילה לו, ותניא עליה המוציא אוכלין כשיעור בכלי, פטור על הכלי שהכלי טפילה לו, ותניא עליה המוציא אוכלין כשיעור בכלי, פטור על הכלי שהכלי טפילה לו, ותניא עליה המוציא אוכלין כשיעור בכלי, פטור על הכלי וחייב על האוכלין. קומרין אשר כאן היא ששנינו בסדר טהרות קלמרין, ופירושו [בלשון ישמעאל] [אלןמחברא. ותנן קלמרין של יוסף הכהן